



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobce **F. Š.**, proti žalovanému **Okresnímu soudu ve Vsetíně** se sídlem Horní náměstí 5, Vsetín, o žalobě na ochranu proti nečinnosti,

t a k t o :

- I. V řízení se **pokračuje**.
- II. Žaloba se **zamítá**.
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného, který podle něj nerozhodl v zákonné lhůtě o žalobcově žádosti ze dne 22.7.2011 o poskytnutí informací. Žalobce požádal, aby mu žalovaný poskytl informace k věci vedené u žalovaného pod sp. zn. 1T 1/2011, tedy aby mu žalovaný zaslal anonymizovaný elektronický opis zrušeného rozsudku ze dne 2.3.2011, rozsudku KS v Ostravě, pobočky v Olomouci, ze dne 15.4.2011 a pravomocného zkráceného rozsudku žalovaného ze dne 10.6.2011. Dále žádal poskytnutí doprovodných informací, a to o spisovou značku sběrného spisu apelačního soudu a jaká další rozhodnutí byla ve spisu sp. zn. 1T 1/2011 vydána. Žalobce žádal o poskytnutí informací v elektronické

podobě zasláním do žalobcovy datové schránky a pokud by to nebylo možné, doručit je zapsané na kompaktním disku na adresu trvalého pobytu žalobce. Dne 2.9.2011 obdržel žalobce od žalovaného obálku III., ve které byly listinné stejnopisy rozsudku žalovaného ze dne 2.3.2011 č.j. 1T 1/2011-35, usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 15.4.2011 č.j. 68 To 145/2011-42 a rozsudku žalovaného ze dne 10.6.2011 č.j. 1T 1/2011-51, všechny anonymizované typem „fixa“, a extrémně nadbytečně (např. anonymizováno jméno a příjmení soudce, zapisovatelky atd.). Podle žalobce mu žalovaný neposkytl požadované informace ani z části, když nebyly poskytnuty v žalobcem požadovaných formátech, přestože tak žalovaný mohl učinit. Žalobce tedy navrhl, aby soud zavázal žalovaného rozhodnout o žalobcově žádosti o poskytnutí informací ze dne 22.7.2011.

Žalovaný uvedl, že se k žalobě nemůže vyjádřit, když spis byl zaslán k rozhodnutí ministerstvu spravedlnosti. Vzhledem k tomu, že spis byl stále na ministerstvu, krajský soud řízení v této věci přerušil usnesením ze dne 2.4.2014 č.j. 22A 61/2012-67. Až v roce 2016 doručil žalovaný krajskému soudu spisový materiál, takže krajský soud rozhodl v souladu s § 48 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.) o pokračování v řízení.

Jaké však bylo překvapení krajského soudu, když ze spisu žalovaného (včetně rozhodnutí ministerstva spravedlnosti) zjistil, že předložené materiály se netýkají žalobcovy žádosti o poskytnutí informací ze dne 22.7.2011, nýbrž jiné žádosti téhož žalobce (žádost ze dne 2.4.2011 o poskytnutí nahrávky z kamerového systému žalovaného, týkající se vstupu do jednací síně žalovaného č. 8 dne 30.3.2011 od 9.05 do 9.20 hodin).

Žalovaný ve vyjádření uvedl, že se žaloba sice poněkud liší od stížností, které byly dosud ve spise žalovaného, nicméně tvrdil, že obsahově a fakticky jde stále o tutéž věc, a navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud za této situace vycházel zcela z písemných materiálů předložených žalobcem. Soudu je z jeho předchozí činnosti známo, že žalobce si pro své jednotlivé věci vede kompletní, přehlednou a velice pečlivou dokumentaci, takže soud nemá sebemenší důvod pochybovat o údajích v ní uvedených.

Z žalobcových materiálů soud zjistil, že žalobce podal žalovanému žádost ze dne 22.7.2011 o obsahu uvedeném shora, žádost byla žalovanému doručena elektronicky 23.7.2011. Dále zaslal žalobce stížnost ze dne 9.8.2011 na to, že jeho žádost nebyla vyřízena v zákonné lhůtě, a to ministerstvu spravedlnosti, prostřednictvím žalovaného (žalovanému doručena poštou 15.8.2011). Poté, kdy žalobce obdržel sdělení žalovaného, že spis byl odeslán ministerstvu spravedlnosti, upozornil žalobce žalovaného přípisem ze dne 17.8.2011 (doručen téhož dne elektronicky), že spis uvedený žalovaným nesouvisí s touto žalobcovou žádostí. Poté žalovaný doručil žalobci prostřednictvím pošty 3 anonymizovaná rozhodnutí, o nichž byla již zmínka shora (vypraveno 31.8.2011, žalobci doručeno 2.9.2011).

Krajský soud rozhodoval o ochraně proti nečinnosti správního orgánu na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 81 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 79 odst. 1 věty první s.ř.s., ten, kdo bezvysledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.

Z dlouhodobé judikatury soudů rozhodujících ve správním soudnictví vyplývá, že v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti je úkolem soudu zjistit, zda měl žalovaný povinnost vydat dané rozhodnutí a zda o předmětné žádosti rozhodl do dne rozhodování soudu či nikoliv. Jestliže soud zjistí, že povinný subjekt např. poskytl požadované informace, není důvod, aby mu soud znovu uložil povinnost o předmětné žádosti rozhodnout. Není rozhodné, že žalobce vyslovil nesouhlas s vyřízením své žádosti o informace. V řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti soudu nepřisluší zkoumat, zda informace byly poskytnuty řádně. Takové hodnocení by mohlo být předmětem jiného řízení u správního soudu, pokud by byla podána žaloba proti rozhodnutí správního orgánu ve věci žádosti o informace (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 3. 2013, čj. 6 A 1/2012-88).

Ještě podrobněji se danou problematikou zabýval Nejvyšší správní soud (dále jen NSS) v rozsudku č.j. 2 Ans 5/2013-45 ze dne 30.7.2013, kde nastala obdobná situace jako v nyní posuzované věci: povinný subjekt odpověděl žadateli na žádost o poskytnutí informací přípisem, v němž mj. odkázal na webové stránky, kde byla informace zveřejněna. Žadatel však považoval takovéto vyřízení žádosti za nedostatečné, podle něj mu povinný subjekt neposkytl požadovanou informaci ani nevydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti. NSS k věci mj. uvedl:

[18.] Právo na informace zakotvuje na úrovni ústavního pořádku čl. 17 Listiny základních práv a svobod. Toto základní právo a jemu odpovídající povinnost orgánu veřejné moci jsou klíčovými prvky vztahu mezi státem a jednotlivcem. Jeho smyslem je totiž participace občanské společnosti na věcech veřejných, tzn. že informování veřejnosti se týká fungování veřejné moci jako takové; pomocí těchto informací ji může veřejnost kontrolovat (srov. např. nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 517/10, veškerá jeho judikatura je dostupná na <http://nalus.usoud.cz>). Podrobnosti výkonu tohoto práva stanoví informační zákon.

[19.] Ustanovení § 14 odst. 5 písm. d) informačního zákona stanoví, že *(p)ovinný subjekt posoudí žádost a nerozhodne-li podle § 15 (rozhodnutí o odmítnutí žádosti – pozn. NSS), poskytne informaci v souladu se žádostí ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění; je-li zapotřebí licence podle § 14a, předloží v této lhůtě žadateli konečnou licenční nabídku*. Pokud žadatel o informaci považuje postup poskytovatele informace za nesouladný s informačním zákonem, může podat dle § 16a na postup při vyřizování žádosti o informace stížnost. Dotčené ustanovení umožňuje podání stížnosti tehdy, pokud: *a) žadatel nesouhlasí s vyřízením žádosti způsobem uvedeným v § 6, b) mu po uplynutí lhůty nebyla poskytnuta informace nebo předložena konečná licenční nabídka a nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti, c) byla informace poskytnuta částečně, aniž*

bylo o zbytku žádosti vydáno rozhodnutí o odmítnutí, nebo d) nesouhlasí s výší úhrady sdělené podle § 17 odst. 3 nebo s výší odměny podle § 14a odst. 2, požadovanými v souvislosti s poskytováním informací.

[21.] Z dikce výše citovaných ustanovení právního řádu vyplývá, že žadatel o informaci má více možností, jak se bránit proti (z jeho pohledu vadnému) vyřizování žádosti o informace. Jednotlivé opravné prostředky však odpovídají různé fázi procesu poskytování informace a jako takové musí být aplikovány pouze v jim odpovídajícím čase. V době, kdy ještě informace poskytnuta nebyla, avšak dle zákonné lhůty již poskytnuta být měla, se může žadatel bránit podáním stížnosti dle § 16a písm. b) informačního zákona. Pokud žadateli informace poskytnuta byla, avšak nekompletně, má žadatel oprávnění podat stížnost dle písm. c) dotčené normy. A pokud mu byla informace poskytnuta kompletně, avšak stěžovatel nesouhlasí se způsobem vyřízení své žádosti, má právo podat stížnost dle písm. a). Tyto jednotlivé možnosti podání stížnosti mají v procesu poskytování informace přesně určené místo a v zásadě je nelze zaměňovat.

[22.] Pro posuzovaný případ je stěžejní, že soud při rozhodování o nečinnosti správního orgánu vychází ze skutkového stavu, zjištěného ke dni svého rozhodnutí (srov. § 81 odst. 1 s. ř. s.). Ten je v posuzovaném případě takový, že poskytovatel informace již není nečinný. Ačkoli stěžovatel ve své kasační stížnosti namítá, že „*sdělená informace obsahovala pouze neúplné sdělení a to odkazem na internetové stránky www.justice.cz*“, již z dikce jím uvedených slov vyplývá, že určitá informace poskytnuta byla. Pokud tedy stěžovatel hovoří o „*neúplném sdělení*“, může proti způsobu vyřízení informace podat stížnost. Ale i z dikce ustanovení informačního zákona jasně plyne, že již nemůže namítat možnou nečinnost poskytovatele informace dle ustanovení § 16a písm. b) informačního zákona, nýbrž může brojit proti poskytnutí pouze částečné informace [§16a písm. c)] nebo může brojit proti způsobu vyřízení žádosti o informace [§ 16a písm. a)]. O to spíše pak nemůže nečinnost žalovaného napadat žalobou ve správním soudnictví.

[23.] Nejvyšší správní soud v této souvislosti zdůrazňuje, že pro vyřízení informace informační zákon nestanoví žádný formálně stanovený způsob vyřízení (vyjma požadavků upravených v § 4 odst. 3 informačního zákona). Může se tak stát například písemným listinným přípisem, elektronickým přípisem, zpřístupněním dokumentu apod. Ostatně i v případě správních aktů již Nejvyšší správní soud vyřkl, že „*žaloba proti nečinnosti správního orgánu je nedůvodná, pokud žalovaný správní orgán vydal správní akt, byť jej jako takový formálně neoznačil*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2004, publ. pod č. 652/2005). Soud uznává, že nelze za vyřízení žádosti o informace považovat jakýkoli přípis poskytovatele informace směřující k žadateli, nýbrž musí být z jeho obsahu patrné, že se jedná o vyřízení žádosti. Takto však dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že přípis žalovaného ze dne 10. 12. 2012 bezesporu vyřízením žádosti o informace je. Nejenže žalovaný v přípise uvádí, že se jedná o sdělení k žádosti o poskytnutí informace stěžovatelem, ale i z obsahu samotného přípisu je jasné, že je jím odpovídáno na otázky žadatele (strukturou i textem samotným). Navíc z obsahu sdělení je patrné, že poskytuje odpovědi na obě otázky stěžovatele uvedené v žádosti o informace ze dne 3. 10. 2011. Zda odpověď žalovaného naplňuje požadavky kladené na poskytovatele informace, nemůže v rámci tohoto řízení Nejvyšší správní soud posuzovat, poněvadž předmětem tohoto řízení je pouze

namítaná nečinnost žalovaného. Může tedy pouze vytknout, že k vyřízení žádosti o informaci bezesporu došlo a žalovaný sdělil základní požadované informace a místo, kde se s nimi může stěžovatel blíže seznámit.

[24.] Navíc Nejvyšší správní soud upozorňuje, že pokud by přijal za svou argumentaci stěžovatele, vznikla by absurdní situace spočívající v tom, že by přikázal žalovanému informaci poskytnout (srov. § 81 odst. 2 s. ř. s.), ačkoli ten ji již poskytl. Tato situace by přinášela značnou právní nejistotu do činnosti žalovaného a vyzývala ho k opakovanému plnění již provedeného úkonu.

[25.] Za této situace lze tedy přisvědčit žalovanému, že dotčeným přípisem došlo k vyřízení žádosti o informace. Z toho důvodu Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit se stěžovatelem, že je poskytovatel informace nadále nečinný a naopak musí dát za pravdu městskému soudu, který žalobu zamítl. Pokud stěžovatel s jejím vyřízením nesouhlasí, může se proti poskytnutí informace bránit procesními instrumenty uvedenými v informačním zákonu. Namítaná nečinnost jakožto žalobní důvod ale odpadla a z toho důvodu Nejvyššímu správnímu soudu nezbyvá než kasační stížnost stěžovatele, brojící proti zamítavé části rozsudku městského soudu, zamítnout.

V nyní projednávané věci žalobce sice podal stížnost na nedodržení lhůty pro vyřízení žádosti (9.8.2011), avšak poté mu byla doručena 3 anonymizovaná rozhodnutí v listinné podobě. Žalobci tedy byla poskytnuta určitá informace, odpovídající obsahem jeho žádosti. Pokud žalobce nesouhlasil s formou poskytnutí či měl za to, že mu nebyla poskytnuta celá požadovaná informace, měl využít stížnosti podle § 16a zákona č. 106/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen informační zákon), a to buď podle písm. b) nebo podle písm. c) citovaného předpisu. Postup žalovaného však nelze v žádném případě označit za nečinnost.

Soud proto žalobu zamítl jako nedůvodnou v souladu s § 81 odst. 3 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu soudního spisu žádné náklady nad jeho běžnou úřední činnost.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 18. února 2016

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu